

Chương 44

Kẻ thù gặp nhau

Những năm này, tú bà nhìn thấy tình cảnh như thế không biết bao nhiêu lần, không khỏi đứng bên cạnh vừa châm chọc, vừa đùa cợt mà nói: “Đừng nhìn, có nhìn hử cũng không quay đầu lại nhìn người. Hử tới Thúy Hồng lâu đã bốn đến năm năm rồi, không biết có bao nhiêu cô nương trong lầu giao hết trái tim lên người hử, có người đẹp hơn người, cũng có người trẻ tuổi hơn người. Nhưng cho tới bây giờ hử chưa bao giờ để cô nương nào đi theo, hử mua người, cũng chẳng qua chính là đưa cho người khác, đừng mơ tưởng hão huyền.”

Mặc dù tú bà nói không biết rõ thân phận chân thật của Phong Lăng Thiên, nhưng tú bà ngênh tới đón đi nhiều năm như vậy, đã sớm luyện được một đôi hỏa nhãn kim tinh.

Nam nhân này, cách mấy tháng lại đến Thúy Hồng lâu mua một nữ tử xinh tươi đẹp nhất, còn chưa phá thân, người phú quý tầm thường, ai cũng không chịu được tiêu tiền như nước xài tiền bậy bạ như vậy.

Xuất thân của hử, không phải đại phú, chính là đại quý.

Lại nhìn cặp mắt kia của hử, thâm thúy sắc bén, lạnh như băng vô tình. Ánh mắt nhìn cô nương dung mạo xinh đẹp trẻ tuổi nhất trong lầu, không hề khác khi nhìn lão thái bà tàn tạ tuổi trên năm mươi.

Tú bà nhìn đã hiểu, nam nhân này chắc chắn không mua cô nương trong lầu về làm thiếp, tám phần là đèn đáp, có khi là quà tặng người.

Đáng thương cho những cô nương bị hử mua, không có một ai không thử làm một giấc mộng đẹp, cho rằng kể từ đó có thể gặp được lão công tốt, thoát khỏi bể khổ.

Tú bà vốn cho rằng Uyển Nương thông minh, nhưng mà, nhìn Uyển Nương xứng với dáng vẻ si nhóc mê mẩn, mắt hôn mắt vĩa, thì ra là một người rất tự cao, thích nằm mơ giữa ban ngày.

Tú bà đoán không sai một chút nào, Phong Lăng Thiên chính xác mua những nữ nhân này về tặng người, đưa cho chính phụ hoàng háo sắc của của hử, là Hoàng đế Đại Chu.

Những năm này, vì để chèn ép hai ca ca trên mình, có thể nói Phong Lăng Thiên dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, Thánh thượng thích gì, hử sẽ tốn tâm cơ, lấy được cái đó, Thánh thượng không thích gì, hử hao người tổn của, huy động nhân lực, cho dù như thế nào cũng loại trừ nó đi.

Bên ngoài nói bóng nói gió, đều truyền hấn suu cao thuế nặng, tàn bạo bất nhân, nhưng Chu đế lại vô cùng thích hấn, trong mười nhì tử, được lòng Chu đế nhất, được Chu đế thích nhất chính là Phong Lăng Thiên.

Sáng sớm hôm nay, Tô Hồng Tụ mới vừa chuyển vào tòa nhà Sở Dật Đình đưa cho nàng, tất nhiên không biết, nàng vừa đến không lâu, hàng xóm láng giềng bên cạnh cũng thay đổi hoàn toàn, tất cả đều thành thủ hạ của Phong Lăng Thiên.

Thủ hạ của Sở Dật Đình cũng chú ý đến, thời gian này hình như hộ gia đình phó Phượng Hoàng cũng đổi một đrienddn lieqiudoon nhóm người, nhưng mà bọn họ làm sao biết trong lúc vô tình Tô Hồng Tụ lại trêu chọc thái tử Đại Chu – Phong Lăng Thiên?

Vì vậy ai cũng không đề chuyện này ở trong lòng. Cho rằng chỉ là di chuyển tâm thường, không ai cố ý thông báo việc này cho Sở Dật Đình.

Liên tiếp ở nhà mới trong hai ba ngày, trong hai ba ngày này, Tô Hồng Tụ có cảm giác là lạ, mỗi lần nàng ra khỏi cửa, cảm giác có rất nhiều ánh mắt canh chừng nàng.

Nàng có thử sử dụng thuật đọc tâm, nhưng mà, cảm giác này giống như khi nàng sử dụng thuật đọc tâm trên những tử sĩ mà Vệ Thập Nhị phái tới bảo vệ nàng, hoàn toàn trống rỗng, đều không đọc ra cái gì.

Giống như có người nào đó đang len lén đi theo nàng, những những người này giấu tâm sự thật sâu, để cho nàng hoàn toàn không đọc được ra. Hơn nữa, cảm giác này, không giống người Sở Dật Đình phái tới bảo vệ nàng.

Những thủ hạ Phong Lăng Thiên phái tới đều có khinh công tuyệt đỉnh, võ nghệ cao cường, đương nhiên sẽ không bị người phát hiện, nhưng mà, bọn họ không biết, người bọn họ theo vốn không phải người.

Sáng ngày thứ ba, cuối cùng Tô Hồng Tụ cũng không chịu đựng được cảm giác mình bị người rình trộm khắp nơi, bị người nhìn chăm chăm, nên nhốt mình trong phòng ngủ, sử dụng thuật biến thân, một cái biến mình không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, ban đầu, nếu một mình Tô Hồng Tụ đi ra bên ngoài, nhất định tò mò không chịu được, thấy cái gì cũng hứng thú, thấy cái gì cũng chơi hay, không đi dạo đến trời tối tuyệt đối không bỏ qua.

Nhưng lần này, một mình nàng trên đường, rõ ràng tế nhạt vô vị. Nhìn cái gì cũng không có hứng thú, chơi không hết sức.

Nếu Sở Dật Đình cũng ở đây thì tốt.

Tuy nói người này râu rĩ, không thích nói chuyện, lại thích tỏ vẻ ngẫu, từ sáng đến tối đều nghiêm mặt, nhưng mà, nếu như hấn ở đây, có thể có người

cầm đồ giúp nàng. Hơn nữa, nếu Sở Dật Đình ở đây, nàng không cần lo lắng tới không cần thận xài hết tiền trên người, hẳn còn sẽ trả tiền giúp nàng.

Lúc này, Tô Hồng Tụ hoàn toàn đã quên, Sở Dật Đình ném đồ của nàng xuống đất hai lần.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức nhắm mắt lại, đọc một khẩu quyết, làm thuật truy tung.

Trên người Sở Dật Đình có mùi của nàng, Tô Hồng Tụ nhanh chóng tìm được chỗ của hắn, vì vậy đọc một khẩu quyết, biến hóa khôn lường mà đi.

Khi Tô Hồng Tụ tìm được Sở Dật Đình, Sở Dật Đình đang dùng bữa trong phòng một tử lâu. Trong phòng cũng không có ai khác, vì vậy Sở Dật Đình cũng không mang nón che mặt màu thâm đen kia.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ vô song của Sở Dật Đình, mỗi một đường cong giống như rìu đục đao khắc, hoàn mỹ kiên nghị không tìm ra được một khuyết điểm, cho dù thân Tô Hồng Tụ làm hồ ly, từ nhỏ đến lớn đã thường thấy mỹ nhân, cũng không nhận được giật mình trong lòng.

Kỳ quái, Tô Hồng Tụ sờ ngực, lòng tràn đầy ý nghĩ nghi ngờ.

Nàng cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Sở Dật Đình, rõ ràng đã sớm thường thấy khuôn mặt này của hắn, lúc trước không hề có cảm giác như vậy nha?

Trừ nhịp tim, Tô Hồng Tụ nhiều vui vẻ hơn, hình như chính là từ khi bắt đầu qua đêm nơi hoang dã cùng Sở Dật Đình lần trước, nàng chỉ vừa thấy được Sở Dật Đình, vừa ngửi thấy mùi đàn hương mê người nồng nặc trên người hắn, phiền não gì đó đều biến mất, vui mừng từ trong đáy lòng.

“Dật Đình ca ca.”

Tô Hồng Tụ “Cạch” một tiếng đẩy cửa phòng ra, cười đến thật vui vẻ, chạy về phía Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình ngẩng đầu liếc nhìn nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ nhanh chóng lướt qua vẻ không được tự nhiên, đang định nói gì đó, đột nhiên, lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân cộp cộp trên hành lang, không bao lâu, bên ngoài phòng truyền đến một giọng khàn khàn trầm thấp: “Lục Vương gia, sắc trời đã tối, trưởng Công chúa mời ngài về.”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, trưởng Công chúa?

Không phải chứ, tại sao lại là Lương Hồng Xu?

Thật sự bám lấy không buông, oan hồn không siêu thoát!

Đang định mở miệng đuổi người, nhưng lòng bàn tay ấm áp, thân thể khẽ nghiêng, thỉnh linh bị Sở Dật Đình kéo một phát vào trong lòng.

Tô Hồng Tụ sững sốt, không khỏi ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình, chỉ thấy Sở Dật Đình tỏ vẻ nghiêm túc, vẻ mặt ngưng trọng, Tô Hồng Tụ đang định mở miệng hỏi hấn, như này là thế nào?

Lại nghe được giọng nói lạnh như băng, khí thế kinh người của Sở Dật Đình: “Đừng ăn núp nữa, nếu đến đây, thì xuất hiện đi!”

Sở Dật Đình vừa dứt lời, một bóng dáng mảnh khảnh yếu ớt, khoan thai sau lưng người áo đen ở ngoài cửa ra vào nhẹ nhàng bước ra.

Nữ tử mặc bộ đồ trắng, dung mạo diễm lệ, hai mắt to câu người khóc đến sung đỏ, rất thâm trầm.

Không phải là Lương Hồng Xu mấy ngày trước còn tìm kiếm Sở Dật Đình khắp trong rừng thì còn có thể là ai?